

Arrest

nr. 105 734 van 24 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 november 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2005 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Op 28 december 2005 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist verzoeksters asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen en haar het verblijf in het Rijk te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 3 maart 2006 besliste het CGVS dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 26 oktober 2006 weigerde het CGVS aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Op 8 oktober 2008, bij arrest nr. X, weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster diende een cassatieberoep in tegen dit arrest.

Op 9 december 2008, bij beschikking nr. X, verklaarde de Raad van State dit beroep niet toelaatbaar.

Op 10 juli 2008 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2008 heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist dat aan verzoekster het bevel diende te worden gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Tegen dit bevel diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 29 januari 2009, bij arrest nr. 22 331, verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen voormeld bevel. Tegen dit arrest diende verzoekster een cassatieberoep in.

Op 18 maart 2009 verklaarde de Raad van State het cassatieberoep tegen voormeld arrest niet toelaatbaar bij beschikking nr. 4.182.

Op 26 maart 2009 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd haar samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 6 april 2009. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissingen bij de Raad.

Op 15 juni 2009, bij arrest nr. 28 663, verwierp de Raad het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van 26 maart 2009. Verzoekster diende een cassatieberoep in tegen dit arrest.

Op 27 juli 2009 werd het cassatieberoep bij beschikking nr. 4.789 niet toelaatbaar verklaard door de Raad van State.

Op 5 oktober 2009 diende verzoekster een nieuwe aanvraag (evenwel gedateerd op 15 september 2007) om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 13 januari 2010 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 10 mei 2010 werden beide aanvragen (van 5 oktober 2009 en 13 januari 2010) onontvankelijk verklaard bij beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid. Tegen deze beslissing heeft verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad.

Op 5 augustus 2010 verwierp de Raad het beroep bij arrest nr. 47 016.

Op 20 september 2011 heeft verzoekster een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onvankelijk verklaard op 21 november 2011 en verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van haar aanvraag

Op 2 oktober 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

G. A., A. (RR: [...]) geboren te J. Z. op [...]

+ zoon:

G. A., N. geboren te H. op [...]

Nationaliteit: Ethiopië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor G. A., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 20.09.2012 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 2 oktober 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM).

Zij motiveert haar middel in de synthesememorie als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de feitelijke en de juridische overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing is niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoekende partij.

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op het advies van de dokter-adviseur.

(stuk 2)

Volgens de dokter-adviseur is het vermelde risico op zelfdoding "inherent aan elke depressie", wordt in het dossier "niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënten is er ook geen "indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode".

De dokter-adviseur meent dan ook te moeten concluderen dat "...Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke

gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen...".

De bestreden beslissing neemt het advies van de dokter-adviseur over overwegende dat "...Er werden medische elementen aangehaald door G. A., A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 20.09.2012 in gesloten omslag). Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..." en besluit "...Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980..".

De vermelde aandoeningen worden derhalve door de dokter-adviseur daarin gevolgd door verwerende partij in de bestreden beslissing niet weerhouden als ernstig "zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens".

Er dient opgemerkt te worden dat de dokter-adviseur en derhalve de bestreden beslissing niet aangeeft waarom het geattesteerde risico op zelfdoding gering of onbestaande zou zijn, maar dat deze er louter mee volstaat dit risico te banaliseren. Een dergelijke motivering is niet afdoende, en niet ernstig. Verwerende partij heeft niet, zoals vereist door artikel 9ter, §1, 5de lid van de Vreemdelingenwet het risico op een levensbedreigende aandoening beoordeeld, of daaromtrent toch geen uitdrukkelijke motieven opgegeven, anders dan voormelde eenvoudige banalisering. De motivering laat verzoekende partij niet toe in te zien op welke feitelijke gronden de beslissing werd gebaseerd.

Een ernstige depressie met suïcidale neigingen is per definitie ernstig. Indien de ambtenaar-geneesheer vergt dat het risico "concreet" wordt gemaakt, wat dit ook mag betekenen, en indien de ambtenaar-geneesheer niet begrijpt wat het verband is met de specifieke situatie van de patiënt, wat eveneens een uiterst vage bewoording is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht, dan dient de ambtenaar-geneesheer verzoekende partij uit te nodigen voor een eigen medisch onderzoek dat hij dan tegenover het medisch onderzoek dat tot het standaard medisch getuigschrift heeft geleid kan plaatsen. Artikel 9ter, §1, 5de lid van de Vreemdelingenwet schept uitdrukkelijk de mogelijkheid om de vreemdeling door de ambtenaar-geneesheer zelf te laten onderzoeken en zo nodig geacht zelfs advies in te winnen bij deskundigen.

Artikel 9ter, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet, vraagt dan wel van de vreemdeling om zelf alle nodige medische inlichtingen aan verwerende partij over te maken, dit ontslaat verwerende partij niet van haar zorgvuldigheidsverplichting. De zorgvuldigheidsverplichting dient samen gelezen te worden met de mogelijkheid tot zelfstandig onderzoek en bijkomend advies voorzien in artikel 9ter, 5de lid van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kan er dan ook niet mee volstaan te verwijzen naar dit advies gezien het advies niet voorzien is van een afdoende feitelijke en juridische motivering en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schendt.

Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan of de ziekte van verzoekende partij geen reëel risico voor haar fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

Verzoekende partij terugsturen naar Ethiopië houdt in haar concrete situatie zowel een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft niet aan waarom de aandoeningen van verzoekende partij geen reëel risico zouden inhouden voor haar fysieke integriteit of geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verwerende partij is overigens zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoekende partij aangehaalde argumenten door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken. Verwerende partij kan er niet mee volstaan het advies van de arts-adviseur klakkeloos over te nemen / te volgen indien in de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestaafd door het toegevoegde medisch attest uitdrukkelijk door de behandelende

arts wordt vermeld dat verzoekende partij lijdt aan depressie met suïcidale neigingen en afkomstig is van Ethiopië; verwerende partij had dan bijkomend onderzoek moeten laten verrichten, quod in casu non.

Het weze benadrukt dat de ongegrond verklaring van het verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend door verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel en alleen is gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur die van oordeel is dat er in casu "...Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen...

Verwerende partij is in haar nota van oordeel dat voormelde overwegingen in de bestreden beslissing de toets van de motiveringsplicht wel doorstaan en dat er geen sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het verzoek ingediend door verzoekende partij tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is in deze ongegrond verklaard enkel en alleen omdat het in casu niet zou gaan om een direct levensbedreigende aandoening met een graad van ernst zoals beweerdelijk vereist door artikel 3 van het E.V.R.M., zijnde een aandoening die levensbedreigend is gelet op de kritieke toestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Het zonder meer poneren van het voormelde zonder enige verdere concrete motivering, is op zich reeds een reden om de bestreden beslissing te vernietigen omwille van schending van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Er is echter meer!

Het ongegrond verklaren van een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel en alleen omdat het in casu niet zou gaan om een direct levensbedreigende aandoening met een graad van ernst zoals beweerdelijk vereist door artikel 3 van het E.V.R.M., zijnde een aandoening die levensbedreigend is gelet op de kritieke toestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte, schendt niet alleen de motiveringsplicht zoals hiervoor vermeld doch schendt eveneens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Immers bepaalt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens dat het zou moeten gaan om een direct levensbedreigende aandoening.

Nergens staat in artikel 9ter de vereiste van een direct levensbedreigende aandoening.

Door in casu de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren enkel en alleen omdat het niet zou gaan om een direct levensbedreigende aandoening, schendt verwerende partij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het zo dat alwaar de arts-adviseur stelt dat "...artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)..." hierin gevolgd door verwerende partij in de bestreden beslissing, deze "interpretatie" door de arts-adviseur van verwerende partij en door verwerende partij eveneens onjuist is daar ook in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet alleen de ziekte van belang is, doch ook de mogelijkheid tot behandeling en opvang in het herkomstland, elementen die in casu zelfs niet zijn onderzocht en beoordeeld. De arts-adviseur en derhalve de bestreden beslissing die enkel en alleen op het advies van arts-adviseur is gebaseerd, gaat dan ook uit van een verkeerde deductie. Verwerende partij schendt dan ook artikel 3 van het E.V.R.M..

Uitgaande van het voormelde is dan ook meteen aangetoond dat verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve schendt verwerende partij ook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het standpunt van verzoekende partij zoals hierboven uiteengezet, is intussen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Meer bepaald verwijst verzoekende partij naar de hierna volgende arresten:

RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 RvV nr. 92.397 van 29 november 2012 RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

Verzoekende partij sluit zich aan bij voormelde rechtspraak en bij de analyse die het Kruispunt Migratie-Integratie van voormelde rechtspraak heeft gemaakt, verschenen op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be) en die luidt als volgt:

"...DVZ moet 9ter bescherming verruimen: EHRM rechtspraak werd te beperkend geïnterpreteerd en is niet bepalend volgens RvV

Dienst Vreemdelingenzaken mag niet langer medische regularisatie-aanvragen afwijzen alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderd stadium van de ziekte".

Sinds een half jaar beoordeelt DVZ 9ter aanvragen volgens deze norm, die echter niet in artikel 9ter van de Verblijfswet zelf staat maar die verkeerd gededuceerd werd uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over art. 3 EVRM. In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

Centrale stellingen in deze nieuwe RvV rechtspraak:

De RvV noemt de interpretatie door DVZ van de EHRM rechtspraak "te beperkend". Volgens de interpretatie door DVZ en de DVZ arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte" Volgens de RvV stelt het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde. De DVZ arts vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661).

De RvV stelt vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De RvV stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden.

Ook in de EHRM rechtspraak is niet alleen de ziekte van belang, maar ook de mogelijkheid tot behandeling en opvang in het herkomstland.

De RvV analyseerde de EHRM rechtspraak en concludeert dat de interpretatie daarvan door DVZ te beperkend is:

Het onderzoek naar een mogelijke schending van art. 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het mogelijk is om te reizen, of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden van dat dossier: zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van een vreemdeling in het land van herkomst. Mogelijk geven factoren en omstandigheden op zichzelf geen aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar hun combinatie wel.

Ook het EHRM houdt bij de motivatie van zijn arresten niet enkel rekening met het feit dat de vastgestelde ziekte van de betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt.

Het EHRM sluit niet uit dat een ernstige aandoening een schending kan uitmaken van art. 3 EVRM als er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland waardoor de aandoening alsnog op korte termijn kan evolueren naar een actuele levensbedreiging. Het EHRM motiveert ook rekening houdende met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst.

Uit de EHRM rechtspraak kan wel worden afgeleid dat een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM (RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.661)

Afwijzing van risico bij stopzetting behandeling in herkomstland (wegens 'geen directe bedreiging' schendt zorgvuldigheidsplicht (RvV 92.444)

De RvV ziet niet in hoe de DVZ-arts kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging van het leven van de 9ter aanvrager, daar waar zijn behandelend arts een psychiater blijkt te zijn die expliciet stelt dat er zelfmoordrisico's zijn in geval van stopzetting van de behandeling. De DVZ schendt in dat geval de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de DVZ-arts een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Rusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrpondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De DVZ-arts is evenmin nagegaan of de adequate behandeling beschikbaar is in het herkomstland.

DVZ kan niet betogen dat hij enkel het advies van de DVZ-arts kon volgen waarin staat dat de aangehaalde aandoening niet beantwoordt aan artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. De DVZ moet immers dit art. 9ter, §1, eerste lid respecteren en zo nodig de DVZ-arts verzoeken om bijkomend onderzoek te verrichten.

Formele motiveringsplicht DVZ + verslag van DVZ arts: 'lijdt niet aan een levensbedreigende ziekte' is onvoldoende (RvV 92.258)

Uit de medische attesten blijkt dat er een risico is dat betrokkene niet meer zal kunnen stappen. Artikel 9 ter bet reft verschillende situaties. De motivering van DVZ met betrekking tot slechts een element, namelijk de hoge drempel van de EHRM rechtspraak, is stereotype en laconiek. Deze motivering maakt dat de aanvrager de redenen waarom de 9ter aanvraag ongegrond is niet kent. De formele motivatieplicht houdt niet in dat DVZ alle argumenten van de 9ter aanvrager gedetailleerd moet weerleggen, maar wel dat DVZ informeert over de redenen die bepalend zijn in het nemen van de beslissing.

Uit het rapport van de DVZ-arts blijkt niet dat hij onderzocht heeft of de amputatie van het middenvoetsbeen en de ernstige huidaandoeningen van de linker tenen van die aard zijn dat ze een reeel risico vormen voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het verslag van de DVZ-arts is onvoldoende als het enkel de graad van ernst conform de interpretatie van het EHRM onderzoekt.

RvV over het verband tussen art. 9ter Vw en de EHRM rechtspraak

De RvV situeert de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM in het kader waarin ze tot stand kwam, namelijk bij geplande repatriëringen van zieke vreemdelingen. Volgens de RvV is deze rechtspraak niet alleen bepalend voor de toekenning van een verblijfsmachtiging volgens artikel 9ter Vw. De bescherming van art. 9ter gaat immers verder dan deze rechtspraak van het EHRM. (In ieder geval gaat de bescherming van artikel 9ter Vw verder dan een te beperkende interpretatie van de EHRM rechtspraak door DVZ.)

Los van de vraag of alle begrippen vervat in art. 9ter Vw dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van art. 9ter dat dit artikel gebaseerd is op concepten zoals deze gehanteerd worden door het EHRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van art. 9ter blijkt dat de wetgever de toekenning minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van het artikel 3 EVRM vallen (RvV nr. 92.863, RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661).

De context van art. 3 EVRM conform het EHRM is een andere context dan deze van art. 9ter Vw. Het EHRM spreekt zich immers uit over de draagwijdte van art.3 EVRM in een context van verwijdering (repatriëring) en niet in het kader van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf (RvV nr. 92.258).

Verwijzend naar de wijziging van art. 9 lid 3 naar art. 9ter Vw en de omzetting van art. 15 van de richtlijn over subsidiaire bescherming (2004/83/EG) stelt de RvV dat de wetgever bij de formulering van art. 9ter breder wou gaan in de pathologieën dan wat voortvloeit uit de rechtspraak van het EHRM (RvV nr. 92.258).

Conclusie

De RvV vernietigt DVZ beslissingen waarbij een art. 9ter aanvraag wordt afgewezen enkel omdat het geen direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte is (= de graad van ernst zoals deze door DVZ verkeerd gededuceerd wordt uit de EHRM rechtspraak). Deze interpretatie is te beperkend.

Art. 9ter Vw beperkt zich niet tot het risico op een overlijden. De DVZ moet ook nagaan of de ziekte geen reëel risico vormt voor de fysieke integriteit of geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Dat moet ook blijken uit de motivering van de DVZ beslissing en uit het verslag van de DVZ arts...".

Ten behoeve van de Raad brengt verzoekende partij thans als stuk 3 een uitprint bij van de geciteerde analyse van het Kruispunt Migratie-Integratie; wat de arresten zelf betreft waarnaar wordt verwezen gaat verzoekende partij ervan uit dat de Raad hiervan kennis heeft zodat deze niet apart worden bijgebracht. Niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing een beslissing is zoals omschreven in de hierboven vermelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de analyse ervan door het

Kruispunt Migratie-Integratie. Meer bepaald betreft de bestreden beslissing inderdaad een beslissing waarbij verwerende partij de aanvraag tot verblijfsmachtiging door verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel en alleen afwijst omdat er geen sprake zou zijn van een direct levensbedreigende, kritieke gezondheidssituatie of vergevorderde (terminale) ziekte.

Zulks is in strijd met de motiveringsplicht, met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met artikel 3 van het EVRM en met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De hierboven vermelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet in deze dan ook worden toegepast.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij in haar nota met geen woord rept over de voormelde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook geen moeite doet om al was het maar in een meer algemene argumentatie een poging te doen om deze te weerleggen. Neen, verwerende partij doet gewoonweg of deze rechtspraak niet bestaat!

Nochtans moet voormelde rechtspraak van de Raad verwerende partij zeer zeker bekend zijn; op het arrest van de RvV nr. 96.671 d.d. 7 februari 2013 dateren alle arresten immers van voor de redactie van de nota op 25 januari 2013.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat zij niet verder hoeft in te gaan op hetgeen verwerende partij standaard en stereotype argumenteert gezien uit het hierboven uiteengezette duidelijk blijkt wat het standpunt van verzoekende partij is, standpunt dat intussen is bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en dient te worden vernietigd.

Het eerste en enig middel is gegrond.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering “afdoende” dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1.(...).

§ 2.(...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7.(...)."

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is daar de arts-adviseur en derhalve de bestreden beslissing niet aangeven waarom het geattesteerde risico op zelfdoding gering of onbestaande zou zijn, maar dat deze er louter mee zou volstaan dit risico te banaliseren. Verzoekster stelt dat een dergelijke motivering niet afdoende is en niet ernstig. Zij stelt dat verweerder niet, zoals vereist door artikel 9ter, § 1, 5^e lid van de vreemdelingenwet het risico op een levensbedreigende aandoening beoordeelt, in de zin dat daaromtrent geen duidelijke motieven zijn aangegeven anders dan de eenvoudige banalisering. Verzoekster vervolgt dat een ernstige depressie met suïcidale neigingen per definitie ernstig is. Ze ziet ook een schending in de motiveringsplicht daar de arts-adviseur in de motivering aanhaalt dat het risico niet concreet wordt gemaakt of dat het risico op zelfdoding niet duidelijk gelinkt is aan de specifieke situatie van de patiënt.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.09.2011

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde stukken:

- (...)
- (...)
- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 9/9/2011) ingevuld door dr. Verbruggen, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een depressie heeft met suïcidale neigingen en gastritis. De bevallingsdatum was voorzien op 16/12/2011.*

(...)

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.

Geen van de vermelde aandoeningen kan worden weerhouden als ernstig in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Zoals verzoekster terecht aangeeft, moet de arts-adviseur volgens artikel 9ter, § 1, lid 5 van de vreemdelingenwet een beoordeling maken van het in het eerste lid vermelde risico en dienaangaande afdoende motiveren.

De Raad kan zich bij deze beoordeling niet in de plaats stellen van de ambtenaar-geneesheer maar enkel nagaan of deze op een redelijke wijze zijn advies heeft gemotiveerd.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij het suïciderisico enkel afdoet als "inherent aan elke depressie" en als een algemene veronderstelling die niet concreet zou gemaakt zijn, of niet duidelijk gelinkt zou zijn aan de situatie van de patiënt, waarop verzoekster ook wijst. Nochtans leest de Raad in het standaard medisch getuigschrift van 9 september 2011, gevoegd bij de aanvraag om verblijfsmachtiging van 20 september 2011 dat de behandelende arts inderdaad gewag maakt van een depressie met suïcidale neigingen. Dit attest vermeldt bovendien concreet de depressie met suïcidale neigingen en verduidelijkt ook de link met de patiënte door vermelding van de naam, geboortedatum, nationaliteit en geslacht. Het is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd waarom het risico op zelfdoding niet concreet zou zijn of niet gelinkt aan de specifieke situatie van de patiënt.

Verzoekster voert ook aan dat uit de motivering niet afdoende blijkt waarom het geattesteerde risico op zelfdoding gering of onbestaande zou zijn. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer tot deze conclusie lijkt te komen op basis van de twee hierboven aangehaalde argumenten alsook het feit dat er geen indicatie is van een acute ernstige periode. Deze summiere motivatie komt de Raad ook onafdoende over gezien het gewicht van de genomen beslissing.

Voorts steunt de bestreden beslissing op een deductie van het advies van de arts-adviseur, die op onafdoende wijze motiveert waarom de aandoening niet kan worden weerhouden als ernstig in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De motivering van de beslissing in rechte en in feite is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en is niet afdoende waardoor de motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Dit leidt tot de nietigverklaring van de beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU